

တော်လှန် ကဗျာ

(၁၉၆၉)

(၁)

ခေတ်ပေါ်ကဗျာသည် ဘာလဲ။

ခေတ်သစ်ကဗျာဟု ဆိုသူက ဆိုကြသည် ။ မျက်မှောက်ခေတ် ကဗျာ
ဟု ဝေဖန်ရေး ဆရာတချို့က နာမည်ပေးကြသည် ။ ယနေ့ လက်ရှိ
ကဗျာရေးနေကြသူများကရော၊ စာဖတ်ပရိသတ်ကပါ ယင်းဝေါဟာရသစ်ကို ပြဿနာမလုပ်ကြ။ ယင်းဝေါဟာရသစ်ကို ဘယ်ကဗျာဆရာကမှ
အငြင်းပွားမနေကြတော့။ သူတို့ အားလုံး ရင်ထဲက ကဗျာသစ်ပါတကား
ဟု ခံစားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ဝေါဟာရတို့ သည် သူ့အဓိပ္ပာယ်
ကို သူဖော်နေကြပေသည် ။ နှစ်ကာလကြာသော် လူက လက်ခံပြီးစား
လုံးသည် တည်ရှိသွားလေပြီ။

ခေတ်သစ်ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ခေတ်ဟောင်းနှင့် ကွဲပြားကြောင်း
ခြားနားခြင်းဖြစ်သည် ။ မျက်မှောက်ခေတ် ခေါ်လိုက်သဖြင့် ပြီးခဲ့သော
ခေတ်နှင့် မတူကြောင်း ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည် ။ စာပေသစ်ဟု ခေါင်းစဉ်
တပ်သဖြင့်၊ စာပေဟောင်းမှ လမ်းခွဲကြောင်း ကြေညာလိုက်ခြင်းဖြစ်သ
ည် ။

ယင်းသို့သော အခြင်းအရာများ သည် ရှောင်တခင် အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်
ပေါ်လာခြင်းလော။ မဟုတ်ပေ။

ယနေ့ခေတ်တွင် ရေးသဖြင့် ခေတ်ပေါ်ဟု ခေါ်ခြင်းလော။ မဟုတ်

ပေ။ ခေတ်သစ်ဟု အမည်တပ်ခြင်းလည်း မဟုတ်ပေ။ ကဗျာသစ်ဟု သိ
ဒွိတင်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ရှေးက ‘ကုန်းဘောင်နေမင်း၊ ဘုန်းရောင်ဝေရှင်း
'ဟု ရေးသည် ကို ခေတ်ဟောင်းတေးဟု သမုတ်ပြီး ယနေ့ခေတ်သစ်၌
အုပ်စိုးသူ အာဏာရှင်များကို ပြည်သူ့ခေါင်းဆောင်ဟု ရေးဖွဲ့ပါက ကဗျာ
သစ်မည် ထင်သလော။

ရှေးကဗျာသည် စိန်ကြာညောင်လွ၊ ရောင်ကြိုးကြွမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့
သည် ။ သူသည် ပေထုပ်များ ဖြင့် မွမ်းသော ကျောင်းသင်္ခမ်း သို့မဟုတ်
စောင်းခတ်သံ စည်ဝေသော နန်းရင်ပြင်မှ ကြီးပြင်းခဲ့သည် ။
စာပေကျမ်းဂန်၌ နှံ့စပ်သော ပညာရှိကဝိများ ၏ အရာဟု လည်း ကဗျာ
၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ခဲ့ကြသည် ။ သားမြီးယပ်တောင်ကို ခတ်ရင်း
စောင်းသံဖြင့် သီသော လင်္ကာကို သာယာချိုမြိန်ခဲ့ကြသည် ။ ထိုခေတ်က
ပညာတတ်၊ စာတတ် အဝန်းအဝိုင်းမှာ ကျောင်းပရဝုဏ်နှင့် နန်းရင်ပြင်
၌ သာ ရှိသည် ။

သို့သော် ခေတ်တွေ ပြောင်းခဲ့ပြီ။

ဒေါင်းတံဆိပ်နေရာတွင် သရဖူနှင့် ခြင်္သေ့တံဆိပ် ရောက်လာခဲ့သည်
။ ကုန်းဘောင်နေမင်းမှ ဂျော့ဘုရင် နေတနန်းပေါ်လာပြန်သည် ။ ယင်း
တို့ သည် ထူးခြားသော အခြင်းအရာလော။ ခေတ်ပေါ်ကဗျာပေလော။

ကမ္ဘာတွင် လည်း ပြောင်းလဲလာသည် ။

ထလော့

အငတ်ဘေး ကျရောက် သူတို့ တွေ

ထလော့

စသော လူမျိုးပေါင်းစုံတေးသည် ပဲရစ်မှ ဝီကင်းအထိ လွှမ်းလာ

တော့သည် ။ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားတို့ ၏ ရွံ့ပေသော ဖိနှိပ်စုတ်တို့
သည် နန်းတော်များ ၏ ကတ္တီပါ ကော်ဇောပေါ်သို့ နင်းတက်ကာ တူတံ
င် အလံနီကို လွှင့်ထူလိုက်ကြသည် ။ ကဗျာဆရာတို့ က ရွံ့ပေသော
ကော်ဇောနှင်းဆီကွက်ကို ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့ကြသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ဆီ၌ လည်း ပင်နီ ယောထဘီဝတ်တို့ သည် ကိုယ်ပိုင်
လွတ်လပ်ရေးကို တောင်းဆိုကြပေပြီ။ ၁၉၃၀ ၌ ကား လယ်သမားသူပု
န်ကို မဟာမှိုင်းက ‘ဂဠု သရဏံ ဂစ္ဆာမိကြပေတော့’ ဟု အလေးပြုလို
က်သည် ။ မင်းဧကရာဇ်ခေတ်က သူပုန်ဆိုသည် မှာ ငါ့နန်းလုခဲ့သူဘဲဟု
ဖိုကျင်ထိုး၍ သတ်စေဟု ပြန်တမ်းတော် ထုတ်ဆင့်ခဲ့သည် ။ မဟာမှိုင်း
က ပြည်သူ့ဘက်မှ ရပ်ကာ နယ်ချဲ့သမားအား တိုက်သူကို ကျောက်တိုင်
စိုက်ပေးခဲ့သည် ။

ယင်းကျောက်တိုင်ကား ခေတ်ပေါ်ကဗျာ၏ မှတ်တိုင်ပင်။

(၂)

ခေတ်ပေါ်ကဗျာသည် မိဘမဲ့ မဟုတ်။ ရှေးခေတ်ဟောင်းမှ မွေးဖွားလာခဲ့သူ၊ သို့သော် အတိဇာတ သားသမီး၊ ဝမ်းဗိုက်ဖောက်၍ မွေးရသည် ၊ ဘာကြောင့်လဲ။

ပြည်သူ့မပြားမပြာ ခေတ်အဆက်ဆက် ဖိနှိပ်ခံခဲ့ရသဖြင့် နာကြည်းနေကြသည် ၊ လွတ်လပ်ချင်နေကြသည် ။ ပြည်သူတို့ သည် သက်သာချောင်ချိသော စီးပွားရေးစနစ်ကို လိုချင်နေကြသည် ။ လေးယောက်စီး မှန်ကားနှင့် မသွားရချင်နေပါစေ၊ အချင်းချင်း ထိ၍ ပင်ဖြစ်စေ၊ ဈေးပေါပေါစီးရသော ဘတ်(စ်)ကားနှင့် လမ်းတိုင်းပေါက်ချင်သည် ။ ယင်းသို့ လူထုကြားထဲမှ လူထုသားသမီးသည် သူတို့ ၏ စိတ်ဝေဒနာကို ဖွင့်ဟချင်ကြသည် ။ ထိုအခါ ခေတ်ပေါ်ကဗျာသည် အရင်းရှင်ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်၍ ထွက်လာရတော့သည် ။

ရှေးကဗျာသည် ရင်ခုန်သံကို ကိုယ်စားပြုသည် ။ ခေတ်ပေါ်ကဗျာလည်း ရင်ခုန်သံကိုပင် ကိုယ်စားပြုပေသည် ။ မိဘ၏ နှလုံးသားအတိုင်း သားသမီး၏ နှလုံးသားလည်း အာရုံ၏ ထင်ဟပ်ချက်အရ စိတ်လှုပ်ရှားပေသည် ။ ခံစားပေသည် ။ မခြား။

သို့သော် ကတ္တီပါ မှီအုံး၌ အရောင်လွင့်လာလျှင် သူက ငြိုငြင်၏။ ပန်းကန်ရွှေရေး ပြယ်လျှင်မဲ့၏။ ယနေ့ ခေတ်ပေါ်ကဗျာကား မရှိမဲ့ ရှိမဲ့

ချောင်းထဲမှ ပက်ထားသော ရှားရှားပါးပါး နေပူလှန်း ငါးကို၊ ကျီးက ချီ
သော် ဒေါသထွက်ရသေးသည်။ ကုန်ဈေးနှုန်းတက်လျှင် မဲ့သည်။

ဖိနှိပ်သူဘက်မှ ရပ်သော ကဗျာတို့ ကား ဟောင်းရပေမည်။ ဖိနှိပ်ခံရ
သူဘက်မှ ကဗျာတို့ ကား သစ်ရပေမည်။ ဤကား ထူးခြားချက်ပင်။
